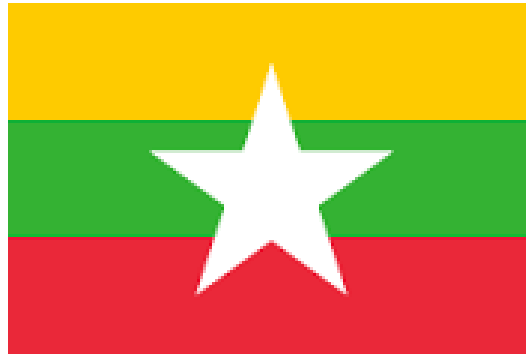

ประเทศเมียนมาร์

1. ข้อมูลพื้นฐาน

สภาพภูมิประเทศ

ประเทศเมียนมาร์ (Burma หรือ Myanmar) มีชื่ออย่างเป็นทางการว่า สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมาร์ (Republic of the Union of Myanmar) เป็นประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และคาบสมุทรอินโดจีน ซึ่งมีขนาดใหญ่ที่สุดและมีพรมแดนติดต่อกับ 5 ประเทศได้แก่ ไทย จีน ลาว อินเดีย และบังคลาเทศแต่เดิม ชาวตะวันตกเรียกประเทศนี้ว่า Burma จนกระทั่งเมื่อปีพ.ศ.2532 เมียนมาร์ได้เปลี่ยนชื่อประเทศเป็น Myanmar ชื่อใหม่นี้เป็นที่ยอมรับจากองค์การสหประชาชาติแต่บางชาติเช่นสหรัฐอเมริกาและสหราชอาณาจักรไม่ยอมรับการเปลี่ยนชื่อนี้เนื่องจากเหตุผลที่ว่าเป็นการเปลี่ยนโดยรัฐบาลทหารมิใช่ความเห็นของคนส่วนใหญ่ของประเทศหรือเป็นไปตามขั้นตอนของรัฐธรรมนูญ

การเปลี่ยนชื่อประเทศในครั้งนี้รัฐบาลเมียนมาร์ต้องการให้มีความหมายถึงชื่อของประเทศซึ่งรวมชนกลุ่มชาติพันธุ์ทุกเชื้อชาติไม่ได้หมายถึงเฉพาะชนชาติ “พม่า” แต่เพียงอย่างเดียวดังนั้นชื่อประเทศที่เปลี่ยนใหม่จึงแสดงให้เห็นถึงนโยบายสมานฉันท์และต้องการสร้างเอกภาพให้เกิดขึ้นภายในประเทศมีพื้นที่ 677,000 ตารางกิโลเมตรภูมิประเทศตั้งอยู่ตามแนวอ่าวเบงกอลและทะเลอันดามันทำให้มีชายฝั่งทะเลยาวถึง 2,000 ไมล์และมีหอดที่สวยงามเก่าแก่อยู่หลายแห่งมีชายแดนด้านตะวันตกเฉียงเหนือติดกับบังคลาเทศและอินเดียและทางตะวันออกเฉียงเหนือติดกับทิเบตและจีนส่วนทางตะวันตกติดกับลาวและทางตอนใต้ติดกับไทยรูปพรรณสัณฐานเหมือนกับว่าวที่มีหางยาวล้อมรอบเกือบทั้งขนาดใหญ่มากคือแนวเทือกเขามหิมาและภูเขาที่อุดมสมบูรณ์ด้วยป่าไม้มียอดเขาสูงอยู่มากมายตามแนวเทือกเขาของเมียนมาร์และมีหลายยอดที่สูงเกินกว่า 10,000 ฟุตตามแนวชายแดนหิมาลัยทางเหนือของเมียนมาร์ที่ติดกับทิเบตเป็นยอดเขาที่สูงที่สุดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เรียกว่า “ฮากากาโบราซี” โดยมีความสูง 19,314 ฟุตต่ำลงมาจากแนวเขาเหล่านี้เป็นที่ราบกว้างใหญ่ภายในประเทศเมียนมาร์นอกจากนี้ยังมีที่ราบลุ่มบริเวณสามเหลี่ยมปากแม่น้ำเอยวดีที่อุดมสมบูรณ์ทอดยาวลงไปทางตอนใต้เป็นนาข้าวกว้างใหญ่ราวกับไม่มีที่สิ้นสุดซึ่งสามารถสรุปอาณาเขตติดต่อได้ดังนี้

- ภาคเหนือ: เทือกเขาปัทไก (Pat Gai) เป็นพรมแดนระหว่างเมียนมาร์กับอินเดียบังคลาเทศและจีน (ทิเบต)
- ภาคตะวันตก: เทือกเขาอะกันโยมา (Arakanypma) กั้นเป็นแนวยาวระหว่างชายฝั่งทะเลด้านอ่าวเบงกอลในเขตรัฐยะไข่
- ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ: เป็นที่ราบสูงชาน

- ภาคใต้: มีทิวเขาตะนาวศรีกั้นระหว่างไทยกับเมียนมาร์
- ภาคกลาง: เป็นที่ราบลุ่มแม่น้ำเอยาวดี

ประชากร

จำนวนประชากรประมาณ 58 ล้านคนความหนาแน่นโดยเฉลี่ย 61 คน/ตร.กม. เมียนมาร์มีประชากรหลายเชื้อชาติจึงเกิดเป็นปัญหาชนกลุ่มน้อยประชากรเมียนมาร์ประกอบไปด้วยชาติพันธุ์ดังนี้คือ พม่า 63% มอญ 5% ยะไข่ 5% กะเหรี่ยง 3.5% คะฉิ่น 3% ไทย 3% ชิน 1%

ภาษา

นอกจากภาษาพม่าซึ่งเป็นภาษาราชการแล้วประเทศเมียนมาร์มีภาษาหลักที่ใช้กันในประเทศถึงอีก 18 ภาษา โดยแบ่งตามตระกูลภาษาได้ดังนี้ตระกูลภาษาออสโตรเอเชียติก ได้แก่ภาษามอญภาษาปะหล่องภาษาปะดั่ง (ปลั่ง) ภาษาประวอกและภาษาว่าตระกูลภาษาชิโน-ทิเบตัน ได้แก่ภาษาพม่า (ภาษาราชการ) ภาษากะเหรี่ยงภาษาอารากัน (ยะไข่) ภาษาจิงผ่อ (คะฉิ่น) และภาษาอาข่าตระกูลภาษาไทย-กะได ได้แก่ภาษาฉาน (ไทใหญ่) ภาษาไทขิ่นภาษาไทลื้อและภาษาไทคำตี้ตระกูลภาษาม้ง-เมียน ได้แก่ภาษาม้งและภาษาเย้า (เมียน)ตระกูลภาษาออสโตรนีเซียน ได้แก่ภาษามอเกินและภาษาสะลอน

สกุลเงิน

สกุลเงิน: จ๊าตอัตราแลกเปลี่ยนทางการ 1 USD เท่ากับ 1,032 จ๊าต หรือ 1 บาท ต่อ 31.37 จ๊าต (มีนาคม 2558)

เวลา

เวลาในเมียนมาร์จะช้ากว่าเวลาประเทศไทยประมาณ 30 นาที

เมืองหลวง

เมียนมาร์มีเมืองหลวงปัจจุบันชื่อเนปิดอว์ (NyaPyiDaw) แปลว่านครหลวงใหม่ย้ายเมื่อ พ.ศ. 2548 เมืองหลวงใหม่ตั้งอยู่ตรงกึ่งกลางของประเทศอยู่ระหว่างย่างกุ้งกับมัณฑะเลย์ โดยห่างจากย่างกุ้งไปทางทิศเหนือประมาณ 350 กิโลเมตร ตั้งอยู่บนพื้นที่กว่า 7 พันตารางกิโลเมตรหรือใหญ่กว่าเกาะสิงคโปร์ 10 เท่า

พื้นที่โอบล้อมด้วยภูเขาตั้งอยู่ในเขตเมืองปิ่นมานาทางตอนกลางของประเทศการเดินทางโดยรถยนต์ใช้เวลาประมาณ 7 ชั่วโมงเนปิดอว์ได้รับการวางผังเมืองเป็น 4 โซนหลักได้แก่โซนราชการ(Ministry Zone) โซนโรงแรม (Hotel Zone) โซนอุตสาหกรรม (IndustryZone) และโซนทหาร (Military Zone) มีประชากรย้ายเข้าไปอยู่แล้วราว 9.2 แสนคนและมีการกล่าวกันว่าบางโซนโดยเฉพาะโซนทหารกว้างขวางใหญ่โตเต็มไปด้วยรถยนต์หรูหราชำราชการพลเรือนแต่งตัวอย่างภูมิฐานนอกจากนี้ยังเป็นที่ตั้งของกรมกองในกระทรวงกลาโหมโรงเรียนมหาวิทยาลัยและสถาบันเทคโนโลยีเพื่อการป้องกันประเทศโซนที่โดดเด่นรองลงมาคือโซนอุตสาหกรรมบนพื้นที่ราว 2.1 แสนตารางเมตรเบื้องต้นเน้นที่การทำปศุสัตว์เป็นหลักก่อนที่ในอนาคตจะเปิดให้ต่างชาติเข้าไปลงทุนภายใต้โครงการเขตเศรษฐกิจพิเศษ

สัญลักษณ์ที่น่าสังเกตของเมืองเนปิดอว์คือพระราชานุสาวรีย์ของบुरुพกษัตริย์ทั้ง 3 พระองค์ของเมียนมาร์ได้แก่พระเจ้าอโนรธาแห่งพุกามพระเจ้าบุเรงนองแห่งหงสาวดีและพระเจ้าอลองชญาแห่งชเวโบ เมียนมาร์ได้จัดสร้างอนุสาวรีย์ขึ้นอย่างยิ่งใหญ่เพื่อเทิดพระเกียรติบुरुพกษัตริย์ที่ได้รวบรวมเมียนมาร์ให้เป็นปึกแผ่น

เมืองหลวงใหม่แห่งนี้มีความเหมาะสมหลายประการโดยเฉพาะอย่างยิ่งการย้ายกลับไปยังที่ราบลุ่มแม่น้ำสะโตงตอนบนนั้นคือการย้ายกลับไปสู่เขตราชธานีทางประวัติศาสตร์ในอดีตและยังเป็นสัญลักษณ์ทางการเมืองที่ทำให้เห็นถึงลัทธิชาตินิยมที่แพร่หลายในประเทศเมียนมาร์เนื่องจากนครย่างกุ้งซึ่งเป็นเมืองหลวงเก่า่นั้นเป็นเมืองที่อังกฤษได้สร้างขึ้นและพัฒนาเป็นศูนย์กลางการปกครองการย้ายเมืองหลวงครั้งนี้จึงแสดงให้เห็นว่าประเทศเมียนมาร์ไม่ตกอยู่ในอำนาจของอังกฤษและเป็นการสร้างสำนึกให้ประชาชนในชาติลดการให้ความสำคัญกับการที่เคยเป็นประเทศอาณานิคมในจักรวรรดิอังกฤษด้วยนอกจากนั้นนครเนปิดอว์ยังเป็นเมืองที่อยู่ศูนย์กลางระหว่างรัฐและมณฑลต่างๆทำให้รัฐบาลสามารถปกครองและพัฒนาภูมิภาคต่างๆได้อย่างทั่วถึงต่างจากนครย่างกุ้งซึ่งอยู่ห่างไกลจากรัฐและมณฑลต่างๆ อีกทั้งยังเสี่ยงต่อการถูกคุกคามทางทะเลจากประเทศมหาอำนาจอีกด้วย

เมืองสำคัญ / เมืองท่า

กรุงย่างกุ้งเดิมมีชื่อว่าเมือง “ดาโกง” (Dagon) แม้ว่าปัจจุบันจะมีสถานภาพเป็นเพียงอดีตเมืองหลวงของประเทศแต่ย่างกุ้งก็ยังคงมีความสำคัญในการเป็นเมืองศูนย์กลางการค้ากระจายสินค้าไปสู่ภาคต่างๆของประเทศโดยมีประชากรหนาแน่นถึง 5.4 ล้านคนนอกจากนี้ย่างกุ้งยังเป็นศูนย์กลางการค้าอัญมณีและการส่งออกไม้สักอีกด้วยกรุงย่างกุ้งมีเขตนิคมอุตสาหกรรมที่มีความพร้อมด้านสาธารณูปโภคมากกว่า

เมืองอื่นๆนอกจากนี้ยังมีโบราณสถานและแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสำคัญเชิงประวัติศาสตร์เช่นพระบรม
ธาตุชเวดากองพระเจดีย์สุเลพระเจดีย์โบตตะกองพระพุทธไสยาสน์เซาตัจจีและตลาดโปะโยคหรือสก็อตมาร์
เก็ตเป็นต้น

อุตสาหกรรมที่นำลงทุนได้แก่อุตสาหกรรมสิ่งทออุตสาหกรรมการผลิตสินค้าเพื่อการอุปโภคบริโภค
อุตสาหกรรมการประมงธุรกิจการท่องเที่ยวธุรกิจบริการเช่นร้านอาหารช้อปปิ้งและสถาบันฝึกอบรม
วิชาชีพอุตสาหกรรมเฟอร์นิเจอร์อุตสาหกรรมไม้แปรรูปการผลิตของชำร่วยและสิ่งประดิษฐ์ที่ทำจากไม้เป็น
ต้น

เมืองหงสาวดีหรือพะโค (อ่านออกเสียงตามสำเนียงเมียนมาร์ว่าหานดาวดี) ภาษาอังกฤษ
เรียกว่า Bago หรือ Pegu มีประชากรประมาณ 5 ล้านคนในอดีตเคยเป็นเมืองหลวงของเมียนมาร์มาก่อน
ตั้งอยู่ใกล้เมืองมะตะมะทางตอนใต้ของประเทศเมียนมาร์ต่อมาพระเจ้าตะเบ็งชเวตี้ยึดครองได้และ
สถาปนาเป็นศูนย์กลางอำนาจของราชวงศ์ตองกุงหงสาวดีเจริญรุ่งเรืองสุดขีดในรัชสมัยของพระเจ้าบุเรงนอง
เนื่องจากพระองค์ให้ทรงสร้างพระราชวังของพระองค์ที่ชื่อกัมโพชธานีซึ่งนับเป็นพระราชวังใหญ่โตสร้างโดย
เกณฑ์ข้าทาสจากเมืองขึ้นต่างๆโดยหนึ่งในนั้นมีเมืองเชียงใหม่และอยุธยาอยู่ด้วยจนถึงสมัยพระเจ้า
นันทบุเรงที่เสด็จหนีพระนเรศวรไปเมืองตองกุงและเผาทำลายหงสาวดีหลังจากนั้นไม่นานเมืองอังวะก็กลาย
มาเป็นเมืองหลวงของประเทศเมียนมาร์โดยสมบูรณ์ปัจจุบันหงสาวดีเป็นเมืองที่ทำรายได้ให้แก่ ประเทศ
เมียนมาร์ด้วยความที่เป็นเมืองท่องเที่ยวที่มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์และศิลปวัฒนธรรมโบราณ
สถานที่สำคัญได้แก่พระเจดีย์ชเวมอดอร์(พระธาตุมุเตา) , พระราชวังบุเรงนอง , พระพุทธไสยาสน์ชเวตา
เลียว, พระเจดีย์ไจ้ปุ่นเป็นต้น

อุตสาหกรรมที่นำลงทุนได้แก่โรงแรมธุรกิจท่องเที่ยวร้านอาหารช้อปปิ้งและร้านทำผม

เมืองมัณฑะเลย์ เมืองใหญ่อันดับสองที่เป็นศูนย์กลางเศรษฐกิจของเขตเมียนมาร์ตอนบน (รัฐชิน
รัฐกะฉิ่นและรัฐฉาน) มีประชากรประมาณ 6.4 ล้านคนและเป็นเส้นทางค้าระหว่างอินเดียกับจีนเป็น
เมืองที่เมียนมาร์ถือว่าเป็นสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมและพุทธศาสนาบริเวณใจกลางเมืองมีตลาดเซโจซึ่ง
เป็นศูนย์กลางทางการค้าทางตอนใต้ของเมืองเป็นย่านงานศิลปหัตถกรรมทั้งงานภาพงานแกะสลักการ
สร้างสถาปัตยกรรมทำแผ่นทองคำเปลวงานหล่อที่มีการผลิตฝีมือตามแบบวิถีโบราณด้วยทองเงินหินอ่อน
ลิวเส้นด้ายและหูกทอผ้าสำหรับด้านการเกษตรในอดีตมีการทำนาปลูกข้าวตามแนวลำน้ำเอยาวดีตอนบน

อันเปรียบเสมือนขู่ข้าวขู่น้ำของเมียนมาร์ตอนบนแต่ด้วยระบบชลประทานที่ไม่ประสบผลมากนักจึงหันมาปลูกฝ้ายยาสูบถั่วลิสงข้าวฟ่างงาและข้าวโพดแทนมันเทศและยังเป็นราชธานีแห่งสุดท้ายของเมียนมาร์ก่อนที่จะตกเป็นอาณานิคมของอังกฤษแต่ถึงแม้ว่ามันเทศจะลดความสำคัญในฐานะเมืองที่เป็นศูนย์กลางการปกครองแต่ก็ยังคงความสำคัญในฐานะเมืองแห่งวัฒนธรรมและพุทธศาสนาอย่างไม่เสื่อมคลาย

อุตสาหกรรมที่นำลงทุนได้แก่ธุรกิจท่องเที่ยวอุตสาหกรรมประกอบรถยนต์ขนาดเล็กและหัตถกรรม

วันหยุดนักขัตฤกษ์

- 1 มกราคม: วันขึ้นปีใหม่
- 4 มกราคม: วันฉลองเอกราช
- 12 กุมภาพันธ์: วันสหภาพ
- 2 มีนาคม: วันเกษตรกรรมหรือวันชาวไร่ชาวนา
- 27 มีนาคม: วันกองทัพ
- 12-20 เมษายน: วันสงกรานต์
- 1 พฤษภาคม: วันกรรมกร
- 19 กรกฎาคม: วันวีรบุรุษ
- 11 พฤศจิกายน: วันชาติของเมียนมาร์

ภาวะเศรษฐกิจ

ประเทศเมียนมาร์เป็นประเทศกำลังพัฒนาขั้นต่ำหรือมีรายได้เฉลี่ยต่อคนอยู่ในเกณฑ์ต่ำมาก เกษตรกรรมถือว่าเป็นอาชีพหลักของชาวเมียนมาร์เขตเกษตรกรรมคือบริเวณดินดอนสามเหลี่ยมปากแม่น้ำเอียวดีและแม่น้ำสะโตงปลูกข้าวเจ้าปอกระเจ้าอ้อยและพืชเมืองร้อนอื่นๆด้านการทำเหมืองแร่ภาคกลางตอนบนมีน้ำมันปิโตรเลียมภาคตะวันออกเฉียงเหนือขุดแร่หินสังกะสีและภาคตะวันออกเฉียงใต้ทำเหมืองดีบุกการทำป่าไม่มีการทำป่าไม้สักทางภาคเหนือส่งออกชายและล่องมาตามแม่น้ำเอียวดีเข้าสู่ย่างกุ้งด้านอุตสาหกรรมกำลังมีการพัฒนาอยู่บริเวณตอนล่างของประเทศเช่นย่างกุ้ง

ในปี 2553 ประเทศเมียนมาร์มี GDP จำนวน 28,700 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯโดยมีผลิตภัณฑ์ในประเทศเบื้องต้นต่อหัว 469 ดอลลาร์สหรัฐฯในปีดังกล่าวนี้มีอัตราเงินเฟ้อร้อยละ 8.2 นอกจากนี้พบว่าอัตราการว่างงานอยู่ในอัตราร้อยละ 8.0 ภาคการค้าระหว่างประเทศพบว่าสินค้าส่งออกที่สำคัญคือก๊าซ

ธรรมชาติไม้และผลิตภัณฑ์จากไม้อาหารประเภทสัตว์น้ำเสื่อผ้าัญพืชและพืชไร่โลหะและแร่ธาตุสินค้า
นำเข้าที่สำคัญคือเครื่องจักรและอุปกรณ์ขนส่งที่ไม่ใช้ไฟฟ้าและใช้ไฟฟ้าสิ่งทอน้ำมันเพื่อการบริโภคธาตุ
โลหะและผลิตภัณฑ์โลหะทางด้านการลงทุนจากต่างประเทศพบว่ามีมูลค่าถึง 19,997 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ

2. ข้อมูลการค้า

นโยบายด้านเศรษฐกิจการค้า

ในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศจากอดีตมาจนถึงปัจจุบันเมียนมาร์ได้ใช้ระบบเศรษฐกิจหลาย
ระบบเริ่มจากระบบตลาดเสรี (Free market system) ระหว่างปี 2429 - 2491 ในยุคอาณานิคมของสหราชอาณาจักร
อาณาจักรมาเป็นระบบเศรษฐกิจแบบผสมผสานโดยให้แรงขับเคลื่อนทางการตลาดมีบทบาทสำคัญใน
กระบวนการพัฒนาต่อมาระหว่างปี 2505 - 2531 เป็นระบบเศรษฐกิจแบบสังคมนิยมและในปี 2531 จนถึง
ปัจจุบันหลังจากการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองสภาพและสภาพและการพัฒนาแห่งรัฐ (State Peace
and Development Council (SPDC)) ได้กำหนดให้ใช้ระบบเศรษฐกิจแบบกลไกตลาด SPDC ได้ปฏิรูป
มาตรการต่างๆเพื่อแก้ไขปัญหาสภาพเศรษฐกิจที่ตกต่ำและสร้างเสถียรภาพทางเศรษฐกิจของประเทศได้
ก่อนที่เมียนมาร์จะกำหนดแผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติอย่างชัดเจนได้มีนโยบายเร่งพัฒนาโครงสร้าง
สาธารณูปโภคพื้นฐานภายในประเทศเพื่อรองรับการพัฒนาเศรษฐกิจและการลงทุนจากต่างประเทศ
ตลอดจนเน้นความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านที่มีชายแดนติดต่อกันได้แก่จีนลาวและไทยไปพร้อมกันเพื่อ
รองรับการเจริญเติบโตภาคเกษตรกรรมและภาคบริการ (การท่องเที่ยว)

อย่างไรก็ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจในอดีตจะมุ่งเน้นในการพัฒนาการเกษตรและอุตสาหกรรมเป็น
หลักภายใต้การปกครองโดยสภาพและสภาพและการพัฒนาแห่งรัฐ (SPDC) สภาพทางเศรษฐกิจของประเทศ
ได้ขยายตัวขึ้นกล่าวคือในปี 2532 - 2534 เศรษฐกิจเริ่มกระเตื้องขึ้นเล็กน้อยหลังจากอัตราการเติบโตทาง
เศรษฐกิจก่อนหน้านี้ติดลบต่อเนื่องกัน 3 ปีและจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับแรก (2535 - 2538) อัตราการ
เติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติหรือ GDP อยู่ที่ 7.5% และจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับที่ 2
(2539 - 2543) อัตราการเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติหรือ GDP โดยเฉลี่ยอยู่ที่ 8.5% สำหรับ
ในช่วงแผนพัฒนาฉบับที่ 3 (2544 - 2548) อัตราการเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติหรือ GDP
อยู่ที่ 10.5% แผนพัฒนาฉบับที่ 4 (2549 - 2553) อัตราการเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ
อยู่ที่ 8% รัฐบาลเมียนมาร์ได้ดำเนินนโยบายระบบเศรษฐกิจเสรีโดยให้ภาคเอกชนมีส่วนร่วมในการผลิตการ
จัดการรวมทั้งได้เปิดประเทศให้มีการค้าเพิ่มมากยิ่งขึ้นโดยลักษณะของนโยบายด้านการค้าดังนี้คือ

1. ส่งเสริมการเพิ่มผลผลิตทางการเกษตรโดยการเพิ่มพื้นที่เพาะปลูก(ไม่ใช่การเพิ่มผลผลิตต่อพื้นที่) ทำให้ผลผลิตและการส่งออกของพืชเศรษฐกิจบางชนิดเช่นข้าวธัญพืชฝ้ายอ้อยงาถั่วและดอกทานตะวันเพิ่มขึ้นอย่างไรก็ตามนโยบายดังกล่าวยังไม่สามารถดำเนินการได้ผลเต็มที่เนื่องจากรัฐบาลเมียนมาร์ควบคุมราคาพืชเศรษฐกิจหลักเช่นข้าวและอ้อย

2. ส่งเสริมการผลิตเพื่อทดแทนการนำเข้าเช่นน้ำมัน (edible oil)และกระดาษเพื่อลดการขาดดุลการค้าและรักษาปริมาณเงินทุนสำรองต่างประเทศ

3. ขยายภาคอุตสาหกรรมการผลิตให้หลากหลายโดยรัฐบาลเมียนมาร์ให้การส่งเสริมรัฐวิสาหกิจของเมียนมาร์ในการผลิตเครื่องจักรยานพาหนะและอุปกรณ์โทรทัศนอุปกรณ์สื่อสารสิ่งทอเครื่องใช้ไฟฟ้าน้ำตาลยางผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำและผลิตภัณฑ์จากไม้ อย่างไรก็ตามรัฐบาลเมียนมาร์ไม่ได้ให้การสนับสนุนในด้านนี้ต่อภาคเอกชนหรือนักลงทุนต่างชาติ

สินค้าส่งออกหลักของประเทศเมียนมาร์ได้แก่สินค้าขั้นปฐมภูมิและวัตถุดิบจากธรรมชาติ อาทิ ก๊าซธรรมชาติไม้สักเสื้อผ้าถั่วไหมเนื้อแข็งและแร่ธาตุ เป็นต้นโดยพบว่าก๊าซธรรมชาติเป็นส่วนที่สูงมากของมูลค่าการส่งออกทั้งนี้เนื่องจากประเทศเมียนมาร์อุดมสมบูรณ์ไปด้วยแหล่งพลังงานดังกล่าวซึ่งเป็นที่ต้องการของประเทศต่างๆ

สินค้านำเข้าของประเทศเมียนมาร์ซึ่งพบว่าสินค้านำเข้าส่วนใหญ่จะเป็นสินค้าทุนยูนิต อาทิ เครื่องจักรและอุปกรณ์ขนส่งที่ไม่ใช้ไฟฟ้าน้ำมันปิโตรเลียมเครื่องจักรและอุปกรณ์ไฟฟ้ายารักษาโรค เป็นต้น

ทั้งนี้เนื่องจากเมียนมาร์ยังไม่สามารถผลิตสินค้านำเข้าดังกล่าวเพื่อใช้ในประเทศตนเองได้โดยสินค้านำเข้าดังกล่าวสามารถนำไปใช้ในการพัฒนาประเทศและขยายระบบสาธารณูปโภคภายในประเทศ

3.การวิเคราะห์ SWOT

จุดแข็ง (Strength)

ประเทศเมียนมาร์มีทรัพยากรจำนวนมากและมีคุณภาพเช่นน้ำมันก๊าซธรรมชาติแร่โลหะอัญมณี ทรัพยากรทางทะเลไม้เนื้อแข็งและไม้สักส่งผลให้พม่ามีความได้เปรียบด้านปัจจัยการผลิต

- สภาพภูมิประเทศและอากาศที่เอื้ออำนวยต่อการเกษตรกรรมหากได้รับการพัฒนาที่ดีจะสามารถให้ผลผลิตต่อพื้นที่ในปริมาณที่สูง

- เมียนมาร์มีที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ที่สามารถเชื่อมโยงการขนส่งกับต่างประเทศได้สะดวกโดยเฉพาะจีนและอินเดีย

- แรงงานภายในประเทศมีค่าจ้างแรงงานต่ำเหมาะสำหรับการลงทุนอุตสาหกรรมที่เน้นการใช้แรงงาน

จุดอ่อน (Weakness)

- เมียนมาร์มีมาตรการกีดกันทางการค้าเช่นการจำกัดการนำเข้าเพื่อแก้ไขปัญหาการขาดดุลการค้า
- ระบบการคมนาคมและสาธารณูปโภคยังไม่มีประสิทธิภาพและขาดแคลนทำให้การติดต่อสื่อสารและการคมนาคมเป็นไปอย่างล่าช้า
- แรงงานในประเทศยังไร้ฝีมือถูกจำกัดด้วยระเบียบทางการค้าถูกคว่ำบาตรด้านการค้า
- ความไม่แน่นอนทางการเมืองและนโยบายระบบราชการมีการคอร์รัปชันสูง
- ประชากรจำนวนมากแต่ยังมีกำลังซื้อต่ำ

โอกาส (Opportunity)

- นโยบายเปิดประเทศของรัฐบาลเมียนมาร์ทำให้หลายประเทศสนใจที่เข้ามาทำการค้าและการลงทุนเพิ่มขึ้น
- นโยบายภาครัฐที่มีการส่งเสริมการลงทุนในสาขาผลิตต่างๆโดยพยายามลดบทบาทภาครัฐในการดำเนินการผลิตผ่านการแปรรูปรัฐวิสาหกิจรวมทั้งเปิดเสรีในการลงทุนมากขึ้นเช่นธุรกิจเหมืองแร่การขนส่ง
- ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศและการเมืองภายใต้กรอบความร่วมมืออาเซียนอาจส่งผลต่อการแก้ไขปัญหาการเมืองในเมียนมาร์ในทิศทางที่ดีขึ้น

อุปสรรค (Threat)

- ปัญหาชนกลุ่มน้อยตามชายแดนไทย-พม่าทำให้รัฐบาลเมียนมาร์เกิดความไม่ไว้วางใจต่อรัฐบาลไทย
- ปัญหาการสู้รบระหว่างรัฐบาลเมียนมาร์กับชนกลุ่มน้อยทำให้ไม่มีความปลอดภัยตามชายแดนไทย – เมียนมาร์
- ประเทศเมียนมาร์มีการกำหนดมาตรการต่างๆเช่นการนำเข้าสินค้าต้องใช้จ่ายเงินที่ได้จากการส่งออก (Export Earning)

- การค้าการลงทุนจากประเทศตะวันตกอยู่ในระดับต่ำเนื่องจากปัญหาการละเมิดสิทธิมนุษยชนในเมียนมาร์ทำให้ถูกคว่ำบาตรทางเศรษฐกิจจากสหรัฐอเมริกา รวมถึงการตัดสิทธิพิเศษทางการค้าในสินค้าอุตสาหกรรมและเกษตรกรรมจากยุโรปตั้งแต่ปี 2540

- นโยบายภาครัฐเกี่ยวกับการลงทุนขนาดใหญ่บางโครงการมีความไม่แน่นอนมีการเปลี่ยนแปลงข้อตกลงเกี่ยวกับการลงทุนโดยขาดเหตุผลรองรับ

- การปิดด่านค้าชายชายแดนบ่อยทำให้สินค้าไทยไม่สามารถขนส่งไปยังพม่าได้อย่างต่อเนื่อง

4.กฎระเบียบการค้าและการลงทุน

มาตรการนำเข้า - ส่งออก

ผู้ทำธุรกิจนำเข้าส่งออกสินค้าต้องยื่นจดทะเบียนเป็นผู้นำเข้าส่งออกที่สำนักงานทะเบียนนำเข้า-ส่งออก (Export Import Registration Office) กระทรวงพาณิชย์ของเมียนมาร์ค่าธรรมเนียมในการจดทะเบียนธุรกิจนำเข้า- ส่งออกเป็นเงิน 50,000 และ 100,000 จ๊าดโดยมีระยะเวลาในการดำเนินธุรกิจ 1 และ 3 ปีตามลำดับผู้ที่ทำธุรกิจนำเข้า-ส่งออกสินค้าจะต้องยื่นขอจดทะเบียนเป็นผู้นำเข้าและส่งออกที่สำนักงานทะเบียนนำเข้า-ส่งออก (Export-Import Registration Office) กรมการค้าพาณิชย์กระทรวงพาณิชย์

มาตรการนำเข้า

1. ปัจจุบันได้มีการยกเลิกการห้ามนำเข้าสินค้าจำนวน 14 ชนิดในการค้ารูปแบบปกติผ่านทางทะเล (Overseas Trade) ได้แก่ผงชูรส น้ำหวานและเครื่องดื่ม (Soft Drink) ขนมปังกรอบทุกชนิดหมากฝรั่ง ขนมเค้กขนมเวเฟอร์ช็อกโกแลตอาหารกระป๋อง (เนื้อสัตว์และผลไม้) เส้นหมี่ทุกชนิดเหล้าเบียร์หรือผลไม้สดทุกชนิด

2. การนำเข้าสินค้าต้องใช้จ่ายเงินที่ได้จากการส่งออกเท่านั้น (ExportFirst, Import Later System) ดังนั้นผู้นำเข้าในเมียนมาร์ที่ไม่มีรายได้เงินตราต่างประเทศจากการส่งออกจึงต้องซื้อบัญชีเงินดอลลาร์สหรัฐจากผู้ส่งออกที่มีรายได้เงินตราต่างประเทศเพื่อเป็นหลักฐานสำหรับใช้ประกอบการขอใบอนุญาตนำเข้าจากรัฐบาลเมียนมาร์ทั้งนี้ผู้นำเข้าต้องซื้อเงินตราต่างประเทศที่ได้จากการส่งออก (Export Earning) ในอัตราที่สูงกว่าอัตราตลาดเล็กน้อย

3. ผู้นำเข้าจะต้องเปิดบัญชีเงินฝากสกุลเงินตราต่างประเทศที่ Myanmar-Investment and Commercial-Bank (MICB) หรือ Myanmar Foreign Trade Bank (MFTB) เพื่อยื่นใบอนุญัตินำเข้าสินค้าจากกระทรวงพาณิชย์แนบสัญญาขาย (Sale Contact) และ Proforma Invoice ซึ่งมีรายละเอียดต่างๆ เกี่ยวกับสินค้าบรรจุภัณฑ์และระยะเวลาการส่งมอบ

4. การนำเข้าสินค้าหรือเครื่องจักรอุปกรณ์จากต่างประเทศผู้ประกอบการในเมียนมาร์สามารถเปิด L/C ได้กับ 2 ธนาคารคือ MICB และ MFTB โดยต้องใช้เงินสดค้ำประกันเต็มมูลค่า L/C เสมือนการซื้อสินค้าด้วยเงินสดทั้งนี้ในการนำเข้าต้องเสียภาษีศุลกากร (Customs Duty) และภาษีการค้า (Commercial Tax)

5. ในกรณีที่ซื้อเป็นราคา FOB ผู้นำเข้าจะต้องประกันภัยสินค้ากับ Myanmar Insurance Company และใช้บริษัท Myanmar Five StarLine เป็นผู้ขนส่งสินค้าเท่านั้น

มาตรการส่งออก

ผู้ที่ส่งออกได้คือรัฐบาลเมียนมาร์และตัวแทนหรือองค์กรของรัฐบาลเมียนมาร์เท่านั้น

1. สินค้าที่ห้ามเอกชนส่งออกภายใต้ระบบการค้าปกติผ่านทางทะเลมี 6 ประเภท 31 รายการ อาทิ กระป๋องอัญมณี ขำน้ำตาลทราย และถั่วลิสง เป็นต้น
2. สินค้าที่ห้ามเอกชนส่งออกภายใต้ระบบการค้าปกติผ่านทางชายแดน (Border Trade) มี 32 รายการ โดยเพิ่มจากกลุ่มแรก 1 รายการคือไม้สัก
3. การค้าชายแดน (ในช่องทางที่ถูกต้อง) ต้องผ่านระบบธนาคารพาณิชย์โดยรัฐบาลเมียนมาร์ อนุญาตให้ใช้เงินบาทเงินจ๊าตและเงินดอลลาร์สหรัฐฯ สำหรับการค้าชายแดนได้ เพื่อให้การค้าชายแดนมีความคล่องตัวมากยิ่งขึ้น แต่ทั้งนี้ในทางปฏิบัติที่เกิดขึ้นผู้ประกอบการชาวเมียนมาร์จะนิยมทำการค้าแบบชายแดนที่ไม่ผ่านระบบ
4. ทางการเมียนมาร์จะเก็บค่าธรรมเนียมการส่งออกเพิ่ม 7% จากค่าธรรมเนียมปกติสำหรับสินค้าที่ส่งออกผ่านทางชายแดน โดยทางการเมียนมาร์จะหักค่าธรรมเนียมดังกล่าวนี้จากบัญชีเงินตราต่างประเทศของผู้ส่งออกเมื่อได้รับการโอนเงินชำระค่าสินค้า
5. การส่งออกต้องมีใบอนุญาตส่งออก (กระทรวงพาณิชย์เป็นผู้ออกใบอนุญาตส่งออกซึ่งมีอายุ 6 เดือน) โดยผู้ซื้อในต่างประเทศจะต้องเปิด L/C มาที่ The Myanmar Investment and Commercial Bank (MICB) หรือ The Myanmar Foreign Trade Bank (MFTB) ทั้งนี้ทางการเมียนมาร์จะตรวจสอบสินค้าก่อนการส่งออกด้วย

กฎหมายการลงทุนของเมียนมาร์

เมียนมาร์ได้ออกกฎหมายการลงทุนต่างชาติ (Myanmar Investment Law : MIL) ซึ่งประกาศใช้เมื่อวันที่ 30 พฤศจิกายน 2531 โดยมีองค์ประกอบที่สำคัญ 3 ประการคือ

1. การจัดสรรทรัพยากรของประเทศตั้งอยู่บนพื้นฐานของระบบเศรษฐกิจตลาด
2. การส่งเสริมการลงทุนของภาคเอกชนและผู้ประกอบการและส่งเสริมกิจกรรมของผู้ประกอบการ
3. การดำเนินการเศรษฐกิจแบบเปิดเพื่อการค้าและการลงทุนกับต่างประเทศโดยภายใต้กฎหมาย

การลงทุนจากต่างประเทศ (Foreign Investment Law) ของเมียนมาร์ซึ่งอยู่ภายใต้การควบคุมและดูแลของคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนของเมียนมาร์ (Myanmar Investment Commission :MIC) มีหลักประกันและการคุ้มครองดังนี้

3.1 อนุญาตให้นำเงินตราต่างประเทศเข้า-ออกได้

3.2 อนุญาตให้ชาวต่างชาติที่เข้ามาทำงานในเมียนมาร์ส่งเงินกลับได้หลังจากหักภาษีเงินได้และค่าใช้จ่ายอื่นๆ

3.3 ธุรกิจที่ดำเนินการภายใต้กฎหมายการลงทุนของต่างชาติจะได้รับการคุ้มครองว่าจะไม่ถูกยึดและครอบครองโดยรัฐและนอกจากนี้นักลงทุนต่างชาติสามารถเช่าพื้นที่ดำเนินการระยะยาว (Long term lease) ได้จากรัฐบาลเมียนมาร์โดยค่าเช่าพื้นที่ในพื้นที่อุตสาหกรรม (Industries Zone) ของรัฐบาลอยู่ในอัตรา 3 ดอลลาร์สหรัฐฯต่อตารางเมตรต่อปี

นโยบายการลงทุน

รัฐบาลเมียนมาร์มีนโยบายส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างชาติ(Foreign Direct Investment : FDI) และได้ประกาศใช้กฎหมายการลงทุนจากต่างชาติหรือ Myanmar Foreign Investment Law (FIL)เมื่อวันที่ 30 พฤศจิกายน 2531 โดยมีเป้าหมายให้นักลงทุนลงทุนในทรัพยากรธรรมชาติของเมียนมาร์เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อการพัฒนาประเทศทั้งด้านการกระจายรายได้ประชากรพัฒนาฝีมือแรงงานและพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตขั้นสูงในประเทศเป็นต้น

วัตถุประสงค์การลงทุนตามกฎหมาย FIL เพื่อให้เกิดการพัฒนาประเทศมีดังนี้

- เป็นการลงทุนที่ส่งเสริมและขยายการส่งออก
- เป็นการลงทุนที่ใช้ทรัพยากรธรรมชาติและเงินลงทุนจำนวนมาก

- เป็นการลงทุนที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูงเพื่อสร้างและพัฒนาการใช้เทคโนโลยี
- เป็นการลงทุนขนาดใหญ่ที่สนับสนุนภาคการผลิตและภาคบริการ
- เป็นการลงทุนที่สร้างโอกาสการจ้างงานภายในประเทศ
- เป็นการลงทุนที่มีการทำงานเพื่อพัฒนาและประหยัดพลังงาน
- เป็นการลงทุนที่ส่งผลต่อการพัฒนาประเทศสู่ระดับภูมิภาคได้

กิจการที่ส่งเสริมให้ต่างชาติลงทุนมี 9 กิจการได้แก่

1.) **ด้านเกษตรกรรม** กระทรวงเกษตรและชลประทานของเมียนมาร์รับผิดชอบการพิจารณาและอนุมัติโครงการลงทุนด้านเกษตรกรรมรวมทั้งกำหนดนโยบายเพื่อส่งเสริมให้เกิดการลงทุนภาคเกษตรกรรมมากขึ้นโดยนักลงทุนสามารถขอยื่นอนุมัติโครงการตามแผนการส่งเสริม

- การเช่าและใช้ที่ดินเพื่อการเกษตร
- จัดตั้งโรงงานอุตสาหกรรมเกษตร
- พัฒนากิจการอุตสาหกรรมเกษตรขนาดเล็กและการใช้เทคโนโลยีขนาดเบาในโรงงาน
- การค้าผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรวัสดุอุปกรณ์และเครื่องมือการเกษตรโดยลักษณะของการ

ลงทุนด้านเกษตรกรรม อาทิ

1. เพาะปลูกผลิตแปรรูปและจำหน่ายพืชล้มลุก (รวมทั้งมันสำปะหลังและยาสูบ)
2. ทำไร่หรือแปรรูปพืชเป็นยาคาพาน้ำมันปาล์มพืชสวนและจำหน่ายผลผลิตของตนได้

2) **ด้านปศุสัตว์และประมง** กระทรวงปศุสัตว์และประมงรับผิดชอบการสนับสนุนและขยายการลงทุนของนักลงทุนเอกชนตามนโยบายส่งเสริมดังนี้

- ส่งเสริมการพัฒนาปศุสัตว์และประมงอย่างครบวงจร
- ขยายผลผลิตเพื่อการบริโภคภายในประเทศและขายส่งออกนอกประเทศ
- ส่งเสริมการขยายการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ
- ยกกระดับสภาพเศรษฐกิจและสังคมในกิจการปศุสัตว์และประมงโดยลักษณะของการลงทุนด้าน

ปศุสัตว์และการประมงได้แก่

1. เพาะเลี้ยงแปรรูปบรรจุกระป๋องและจำหน่ายสัตว์ปีกและผลผลิตของตนได้ (รวมทั้งการเพาะเลี้ยงและแปรรูปเนื้อหมู)

2. ผลิตและจำหน่ายอาหารสัตว์ addihvesยารักษาโรคสัตว์และผลิตภัณฑ์เสริมสิ่งมีชีวิต ในทะเลซึ่งรวมทั้ง fish fry fingerlings ตัวอ่อนของกุ้งแต่ทั้งนี้ไม่รวมการเพาะเลี้ยงปลาหรือกุ้งในการประมง ที่รัฐบาลได้สงวนไว้เพื่อการวิจัยผลิตแปรรูปจำหน่ายอาหารปลาทุกชนิด

3.) **ด้านป่าไม้** บริษัทค้าไม้เมียนมาร์ (Myanmar Timber Enterprise) เป็นผู้รับผิดชอบกิจการป่าไม้ในเมียนมาร์นักลงทุนต้องติดต่อเพื่อทำสัญญาลงทุนแบบร่วมทุนหรือดำเนินกิจการด้วยตนเองทั้งหมด โดยลักษณะของการลงทุนด้านป่าไม้ได้แก่

1. ผลิตและจำหน่ายวัสดุก่อสร้างพื้นฐานเฟอร์นิเจอร์ Parquet เป็นต้นโดยใช้ไม้ที่ extracted และขายโดยองค์กรของรัฐ
2. ผลิตและจำหน่ายสินค้าแกะสลักและงานฝีมือจากไม้สักที่extracted และขายโดยองค์กรของรัฐ
3. ผลิตแปรรูปและจำหน่ายไม้เนื้อแข็ง (นอกเหนือไปจากไม้สักไม้เฝหวายหรือผลิตผลจากป่า)
4. ผลิตและจำหน่ายวัสดุก่อสร้างเฟอร์นิเจอร์และผลิตภัณฑ์อื่นๆที่ใช้ไม้เนื้อแข็ง (นอกเหนือไปจากไม้สัก) ไม้เฝหวายและผลิตผลจากป่า

4.) **ด้านเหมืองแร่** กระทรวงเหมืองแร่เป็นผู้รับผิดชอบการอนุมัติโครงการลงทุนเหมืองแร่ตามกฎหมายเหมืองแร่ปี 2537 (ค.ศ. 1994) และระเบียบเหมืองแร่ปี 2539 (ค.ศ.1996) การลงทุนในกิจการเหมืองแร่นักลงทุนต้องมีการแบ่งปันผลผลิตและการแบ่งปันผลกำไรให้แก่กระทรวงโดยลักษณะของการลงทุนด้านเหมืองแร่ อาทิสำรวจใช้ผลิตและจำหน่ายแร่ธาตุที่ไม่ใช่โลหะที่ใช้ในอุตสาหกรรมเช่นถ่านหิน หินปูนยิปซัมฯลฯ

5.) **ด้านพลังงาน** หมายรวมถึงกิจการผลิตไฟฟ้าจากเขื่อนน้ำมันและก๊าซธรรมชาติโดยเฉพาะการผลิตพลังงานจากน้ำมันและก๊าซได้รับการส่งเสริมให้มีการลงทุนจากต่างชาติมากเนื่องจากใช้เงินลงทุนจำนวนมากเทคโนโลยีขั้นสูงและใช้ทรัพยากรภายในประเทศทั้งสิ้นหน่วยงานที่รับผิดชอบการผลิตน้ำมันและก๊าซได้แก่กระทรวงพลังงานและบริษัทน้ำมันและก๊าซเมียนมาร์จำกัด (Myanmar Oil and Gas Enterprise: MOGE) การหาแหล่งก๊าซนอกชายฝั่งแห่งใหม่ นักลงทุนต้องทำสัญญาการแบ่งปันผลผลิตกับหน่วยงานรัฐที่เกี่ยวข้องด้วย

6.) ด้านการผลิตแบ่งเป็น

- อุตสาหกรรมการผลิตเพื่อส่งออกได้แก่อุตสาหกรรมเกษตรไม่ยางสังกะสี (แร่ทองแดง) ผลิตผลจากทะเลอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสิ่งทอไฟฟ้ารองเท้าอุตสาหกรรมเบาอื่นๆ
- อุตสาหกรรมการผลิตเพื่อตลาดในประเทศได้แก่อุตสาหกรรมอาหารเครื่องดื่มอุปกรณ์การเกษตร เช่น ปุ๋ยยาฆ่าแมลงเครื่องมือการเกษตรอุตสาหกรรมซีเมนต์อุปกรณ์ไฟฟ้าพลาสติกเหล็กและบรรจุภัณฑ์หีบห่อ

7.) **ด้านการท่องเที่ยว** เมียนมาร์มีแหล่งทรัพยากรธรรมชาติที่สวยงามหลายแห่งการเติบโตทางการท่องเที่ยวและโรงแรมจึงมีความจำเป็นเพื่อรองรับอุตสาหกรรมท่องเที่ยวโดยเฉพาะรัฐบาลส่งเสริมให้มีชั้นเรียนนานาชาติในโรงเรียนการโรงแรมตามเขตท่องเที่ยวสำคัญรวมทั้งเปิดพื้นที่ท่องเที่ยวแห่งใหม่ที่ยังไม่มีโรงแรมระดับมาตรฐานนานาชาติเข้าไปรองรับจึงเป็นโอกาสดีต่อธุรกิจการที่พักบังกะโลสโมสร กอล์ฟและสวนสนุก

8.) ด้านการคมนาคมและการสื่อสารต้องร่วมทุนกับรัฐบาลเมียนมาร์เท่านั้น

9.) **กิจการร่วมทุนกับรัฐบาลหรือรัฐวิสาหกิจ** ต้องได้รับการพิจารณาเฉพาะรายกิจการนับตั้งแต่มีนโยบายส่งเสริมการลงทุนของต่างชาติตั้งแต่ปี 2531 เป็นต้นมากิจการที่ชาวต่างชาติให้การลงทุนมากยังคงเป็นอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ได้แก่โรงผลิตน้ำมันและก๊าซธรรมชาติการทำเหมืองอุตสาหกรรมภาคพลังงานและอุตสาหกรรมการผลิตประเทศที่ลงทุนอย่างต่อเนื่องเป็นอันดับหนึ่งคือประเทศจีนจากสถิติการลงทุนของจีนตั้งแต่ปี 2547-2548 มีการลงทุนถึงร้อยละ 80 ในปี 2549-2550 ลงทุนร้อยละ 37.4 และในปี 2551-2552(เมษายน) ลงทุนร้อยละ 88.2 จากสัดส่วนการลงทุนต่างชาติทั้งหมดในเมียนมาร์ประเทศที่ลงทุนอย่างต่อเนื่องเป็นอันดับสองคือประเทศไทยซึ่งพบว่าในปี 2548-2549 ไทยมีการลงทุนในเมียนมาร์ถึงร้อยละ 99.5

สิทธิประโยชน์ด้านการลงทุน

เมียนมาร์ประกาศใช้กฎหมายส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศ(The Union of Myanmar Foreign Investment Law: FIL) โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้แก่ประเทศและดึงดูดให้นัก

ลงทุนต่างชาติเข้ามาลงทุนในเมียนมาร์เพิ่มมากขึ้นโดยรัฐบาลของเมียนมาร์ได้ให้สิทธิประโยชน์และสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆแก่นักลงทุนต่างชาติมากมายดังนี้

สิทธิประโยชน์ด้านภาษีอาท

1. ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล (Tax Holiday) ในช่วง 3 ปีแรกนับจากปีที่เริ่มดำเนินการ
2. ยกเว้นหรือลดหย่อนภาษีเงินได้จากการนำผลกำไรกลับไปลงทุนใหม่ภายในระยะเวลา 1 ปี
3. ธุรกิจส่งออกจะได้รับการลดหย่อนภาษีเงินได้ 50% ของผลกำไรที่ได้จากการส่งออก
4. ได้รับสิทธิในการหักค่าใช้จ่ายด้านการวิจัยและพัฒนา (R&D)ออกจากการคำนวณรายได้พึงประเมิน
5. ยกเว้นหรือลดหย่อนภาษีนำเข้าหรือภาษีท้องถิ่นอื่นๆ (Internal Taxes) หรือทั้ง 2 ประเภทที่เก็บจากการนำเข้าเครื่องจักรและส่วนประกอบอุปกรณ์เครื่องมือชิ้นส่วนและวัสดุต่างๆที่ใช้ในการก่อสร้างโครงการ
6. ยกเว้นหรือลดหย่อนภาษีนำเข้าหรือภาษีท้องถิ่นอื่นๆหรือทั้ง 2 ประเภทที่เก็บจากการนำเข้าวัตถุดิบในช่วง 3 ปีแรกนับจากปีที่เริ่มดำเนินการ
7. ทางกรมเมียนมาร์ให้สิทธิชาวต่างชาติที่เป็นเจ้าของกิจการภายใน Mingaladon Industrial Park (MIP) และอนุญาตให้ธุรกิจต่างชาติเช่าที่ดินใน MIP นานได้ถึงเดือนกุมภาพันธ์ปี 2591 โดยสามารถเช่าได้หลายรูปแบบไม่ว่าจะเป็นการเช่าแบบ Full Time, Partial Team หรือเช่ารายปีขึ้นอยู่กับความต้องการของนักลงทุน

เขตเศรษฐกิจพิเศษ

ปี 2547 มีเขตเศรษฐกิจพิเศษทั้งหมด 18 แห่งและในปี 2549 ได้เพิ่มเติมอีก 5 แห่งรวมเป็น 23 เขตเศรษฐกิจพิเศษรัฐบาลเริ่มจัดตั้งเขตเศรษฐกิจพิเศษขึ้นรอบกรุงย่างกุ้งก่อนแล้วจึงขยายไปสู่เมืองสำคัญอื่นๆทั่วประเทศเขตเศรษฐกิจ Mingaladon และ Thanlyin-Kyauttan เป็นเขตอุตสาหกรรมสำหรับนักลงทุนต่างชาติร่วมลงทุนกับรัฐบาลเป็นหลักส่วนเขตเศรษฐกิจอุตสาหกรรมอื่นๆมักเป็นการลงทุนวิสาหกิจขนาดย่อมและโรงงานขนาดย่อมส่วนอุตสาหกรรมครัวเรือนมักพบตามที่อยู่อาศัยเขตตัวเมืองในเดือนตุลาคมปี 2548 รัฐบาลได้ประกาศเขตอุตสาหกรรมชายแดนไทยกับเมียนมาร์ 3 เมืองเพื่อเป็นศูนย์กลางการค้าโดยมีสะพานเชื่อมทางรถไฟข้ามแม่น้ำสาละวินและเมืองเมียวดีได้แก่

- เมืองผานเมืองหลวงของรัฐกะเหรี่ยงและเป็นเมืองอุตสาหกรรมซีเมนต์ขนาดใหญ่
- เมืองมาละแห่งเมืองหลวงของรัฐมอญ
- เมืองมณฑลเป็นเมืองศูนย์กลางธุรกิจการค้าทางตอนบนของประเทศในการกระจายสินค้าไปยังประเทศต่างๆได้แก่จีนอินเดียและบังกลาเทศ

สินค้านำเข้าที่ได้รับการยกเว้นค่าธรรมเนียมการนำเข้ามีดังนี้

1. สินค้านำเข้าโดยองค์กรที่ดำเนินธุรกิจในพื้นที่เมืองนาร์ภายใต้กฎหมายการลงทุนประเทศเมียนมาร์มีวัตถุประสงค์การใช้เพื่อธุรกิจได้แก่

- เครื่องจักรเครื่องมือส่วนประกอบของเครื่องจักรชิ้นส่วนอะไหล่และวัสดุที่ใช้ทางธุรกิจที่มีความจำเป็นต้องใช้สำหรับการก่อสร้างโดยนำเข้ามาในฐานะทุนของต่างประเทศที่ระบุโดยคณะกรรมการลงทุนเมียนมาร์ (MIC)

- วัตถุดิบและวัสดุที่ใช้สำหรับการบรรจุภัณฑ์ (สำหรับช่วง 3 ปีแรกเท่านั้น) ผลิตภัณฑ์เชิงพาณิชย์สำหรับใช้ร่วมในการก่อสร้างเพื่อการผลิตและส่งออกให้สมบูรณ์

2. สินค้าที่นำเข้าโดยหน่วยงานของรัฐ

- สินค้าที่นำเข้าเพื่อวัตถุประสงค์ใช้ในราชการของรัฐ
- สินค้าทุนที่นำเข้าภายใต้โครงการลงทุนประจำปี
- รถยนต์ใหม่ใช้เพื่อธุรกิจที่นำเข้าโดยระบบฝากและขายในประเทศเป็นเงินสกุลดอลลาร์สหรัฐฯโดยผ่านหน่วยงาน Vehicle, Machinery and Equipment Trading Inspection and Agency Services Co., Ltd./Myanmar Motor Limited ให้กับหน่วยงานที่ดำเนินธุรกิจภายใต้การส่งเสริมการลงทุน นอกจากนี้ยังมีสินค้าที่นำเข้าโดยบริษัทน้ำมันที่ดำเนินธุรกิจภายใต้ข้อตกลงร่วมกับ Myanmar Oil and Enterprise และสินค้าที่นำเข้าโดยคณะทูตานุทูต

- ผลิตภัณฑ์ยาและวัตถุดิบเพื่อใช้ในการผลิตยาที่นำเข้าโดยหน่วยงานรัฐวิสาหกิจของรัฐหรือภาคเอกชนที่จดทะเบียนเป็นผู้นำเข้า/ส่งออกเพื่อใช้ในการสนับสนุนและปรับปรุงการสาธารณสุขหรือสวัสดิการของประชาชนที่รับการรักษาทางการแพทย์

- ปุ๋ยหรือเครื่องมือการเกษตรและยาฆ่าแมลงที่ใช้เพื่อการพัฒนาภาคการเกษตรซึ่งนำเข้าโดยหน่วยงานวิสาหกิจของรัฐหรือภาคเอกชนที่จดทะเบียนเป็นผู้นำเข้า/ส่งออก

- สินค้าผ่านแดนการนำเข้าสินค้าไปสู่ประเทศที่ 3 โดยใช้เมียนมาร์เป็นตัวกลางในการผ่าน
สินค้าผู้ส่งออกจะต้องจ่ายค่าคอมมิสชั่น 5% ให้ผู้นำเข้าประเทศเมียนมาร์และจ่าย 2.5% บวกเพิ่ม 5% ให้
กรมศุลกากรเมียนมาร์สินค้าผ่านแดนส่วนใหญ่ได้แก่ยานพาหนะและอุปกรณ์